

Az vagy te nekem

*Korai középkor — az vagy te nekem:
mögötted ott az ókor temetői
s az elsivárodó mezők. A végtelenbe tartó
népek fáradtsága
fény-ráncokba gyűlve ott vibrál szemed körül,
de tekintetedben félreérthetetlen bizonyosság: élet és halál,*

*és gyermeki ártatlanság,
egy maszületett falevél gyöngye bőre, hamva és puhasága,
ez az egyedüli szertelenség ebben a
csontravetközött, kora tavaszi tájban*

*és a szaltarelló,
a vásott tánc,
a szemek pöresége,
amely a sziklák között
a születés gyönyörűségére emlékeztet.*

CSOÓRI SÁNDOR FORDÍTÁSAI

PENTTI HOLAPPA

Hallgatok

*Akár a halálraitélt ki sehogyse találja utolsó szavait
úgy keresek én is verset: gyógyírt a kábító fájdalomra
mikor egy férji a vásár zajában gyufakeresztjét riadtan cipeli
mikor az anya karjából kitépik gyermekét s kemencére vetik
mikor Ikarusz szétlapított légyként zuhan alá a forgó semmibe
s az állatokat hideg fejjel döfik le a vágóhid mészároslegényei*

*Mikor tekinteted elengedi tekintetemet s tudatod lehasad
tudatomról akár legbensőbb szerveimről a hártványk*

*Mit kezdek akkor egyszem életemmel
mit a nap forgásával amit
a világúr érzéketlen gépe működtet únos-úntalan
mit a széllel mely nem lélegzik s melyben
halpikkelyes hajad többé már nem lobog
a lépteiddel mik nem hozzám vezetnek
mit kezdek önmagammal
e szorongássütötte sziklával mit az est hűvös uszálya be nem borít?*

Nem beszélek hát hallgatok

Roskatag házat

Roskatag házat húztunk föl e szélnyüstölte dombon,
a gerendák töröttek, korhadt a deszkafal.
A földszinten nagyanyáink kártolnak gyapjút,
sütnek, fonnak, sorra kiköltöznek a temetőkbe.
Nagyapáink fejszenyelet faragnak, bibliát forgatnak,
cívódnak, isznak, halásznak, kipusztulnak ők is.
Esténkint együtt ülnek, bennünket bámulnak.
Anyáink és apáink, munkáslányok és vig hegedősök,
amerikákról és színházról álmodnak,
s bennünket bámulnak.
De hol a szobánk?
Fönt az emeleten, hol folyton fú a szél,
pedig mi féllábbal még úton vagyunk,
lassan vagy gyorsan, de fogyasztjuk perceink
s erőnket, fejedelmien nagyvonalú gesztussal,
ahogy a csavargók az utat, a látóhatárt.
Nyikorgó-padlós szobában várnak ránk,
negyedszázada elfelejtett barátokra,
kutyacsahintásra és mancs-karistolásra.
Van, aki már ott van,
van, aki kiles az ablakon,
s mi tíz fal mögül
hallgatjuk a gondolat moccanását, egymás lélegzetét.
Keresztülfúj rajtunk a szél,
de mi megfogjuk egymás kezét.
Viharban a leggyöngébb építmény a legerősebb.
A beton törik, a pókháló leng, de el nem szakad.

EEVA-LIISA MANNER

Teoréma

*A próza legyen kemény, ébresszen nyugtalanságot.
Hanem a vers: visszhang, olyankor hallgatjuk, ha elnémult
az élet:*

*árnyak bolyongnak a hegyen: a szél és a felhők képei,
a füst vagy az élet vonulása: tiszta, borongós, tiszta,*

*csöndesen hömpölygő folyó, mely felhőárnyalta erdők,
lassan elmálló házak, meglehetősen síkatorok,*

*likacsossá koptatott küszöb, az árnyék csendje,
ahogy egy gyerek riadtan belép a homályos szobába,*